

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 4C/49/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614202083
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Bajlová
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2015:5614202083.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš samosudkyňou Mgr. Zuzanou Bajlovou, v právnej veci navrhovateľa: E. L., X.. XX. XX. XXXX, bytom L., J. Y. XX, štátny občan SR, zastúpený JUDr. Miloslavom Hrickom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom Liptovský Mikuláš, Ulica 1. mája 709, proti odporcovi: E.. E. D., X.. XX. XX. XXXX, bytom Y. XXXX/XXX, J., do 29. 11. 2014 súdny exekútor, so sídlom Liptovský Mikuláš, Štúrova 17, IČO: 14 282 917, za účasti vedľajšieho účastníka: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, Bratislava, IČO: 31 595 545, v konaní o zaplatenie 1.781,21 eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi 1.781,21 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 1.781,21 eur od 07. 05. 2013 do zaplatenia.

O trovách konania b u d e rozhodnuté samostatným uznesením do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom podaným na tunajší súd dňa 06. 03. 2014 sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu 1.781,21 eur s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodnil tým, že odporca ako súdny exekútor pri výkone exekúcie vyčíslil a z účtu navrhovateľa odpísal odmenu exekútora, ktorá nebola určená v súlade s právom. Na základe návrhu oprávnenej viedol odporca pod sp. zn. EX 70/12 exekučné konanie proti povinnému - navrhovateľovi. Po doručení poverenia o začatie exekúcie podal navrhovateľ proti exekúcii námietky, o ktorých rozhodoval Okresný súd Liptovský Mikuláš. Ten uznesením č.k. 10Er/1076/2012-24 zo dňa 17. 09. 2012 námietkam v časti vymáhania bežného výživného vo výške 246,05 eur od 01. 06. 2012 do budúca vyhovel. Na základe príkazu na vykonanie exekúcie príkazaním pohľadávky z účtu banke zo dňa 06. 11. 2012 bolo z účtu navrhovateľa odpísaných 2.307,08 eur. Táto suma mala pozostávať z dlžného výživného 332,10 eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 50,18 eur, nákladov exekúcie vo výške 20 eur a 20 % odmeny exekútora vo výške 1.584 eur a DPH vo výške 320,80 eur. Odmena exekútora a na ňu nadväzujúca časť DPH boli určené v nesprávnej výške. Súdny exekútor vychádzal z § 4 ods. 2 vyhl. č. 288/1995 Z. z., odmena mala byť určená podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 5 ods. 1 vyhlášky zo základu 332,10 eur, odmena exekútora by tak predstavovala 66,42 eur. V časti, v ktorej bola exekúcia zastavená, bolo možné uplatniť odmenu vo výške 33,19 eur podľa § 14 vyhlášky, celková odmena tak predstavuje 99,61 eur plus DPH 19,92 eur. Z účtu navrhovateľa bola za účelom úhrady odmeny odpísaná suma 1.584 eur a k nim prislúchajúca DPH 316,80 eur, spolu 1.900,80 eur, rozdiel vo výške žalovanej sumy bol odpísaný neoprávnene. Z vyššie uvedeného skutkového stavu bolo možné usudzovať, že na strane exekútora došlo k bezdôvodnému obohateniu. Výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia navrhovateľ doručil odporcovi dňa 06. 05. 2013.

Na výzvu odporcu urobenú prostredníctvom súdu (č.l. 42 spisu) KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group Bratislava zahlásila podaním doručeným tunajšiemu súdu 15. 05. 2014 vstup do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu.

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 4C/49/2014-76 zo dňa 23. 07. 2014 zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 1.781,21 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % zo sumy 1.781,21 eur od 07. 05. 2013 do zaplatenia, titulom nároku na náhradu škody, ktorý rozsudok bol zrušený uznesením Krajského súdu v Žiline 10Co/641/2014-101 zo dňa 29. 05. 2015 a vec vrátená prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, tento si osvojil úvahu prezentovanú súdom prvého stupňa o správnosti výpočtu odmeny súdneho exekútora zo základu predstavujúceho vymáhané zameškané výživné a nie zo základu predstavujúceho opakované plnenie. Odvolací súd konštatoval, že nemožno prehliadnuť zjavný (zištný) ekonomický úmysel na strane odporcu. V prípade, ak okresný súd v rámci právneho posúdenia veci subsumoval zistený skutkový stav pod ustanovenia o náhrade škody, dôsledne nevymedzil splnenie jednotlivých kumulatívnych náležitostí požadovaný pre vznik zodpovednosti za škodu. Pokiaľ navrhovateľ ako aj vedľajší účastník na strane odporcu poukázali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS165/2012 zo dňa 13. 02. 2013 o právnom posúdení skutkových okolností prípadu prostredníctvom inštitútu bezdôvodného obohatenia, je v plnej miere legitímnou požiadavkou, aby sa súd touto argumentáciou efektívne zaoberal. Je preto potrebné odlíšiť náhradu škody od bezdôvodného obohatenia, skúmať predpoklady ich vzniku podľa konkrétnych okolností prípadu s tým, že pokiaľ má účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda mu ešte nevznikla.

Súd podľa ust. § 101 ods. 2 Obč. súd. por. konal a rozhodol v neprítomnosti odporcu, ktorý mal doručenie predvolania na pojednávanie riadne vykázané (predvolanie na pojednávanie vytýčené na deň 16. 09. 2015 si odporca prevzal dňa 12. 08. 2015 do vlastných rúk - č.l. 107 spisu). Odporca sa na pojednávanie neustanovil, ani z dôležitého dôvodu nežiadal o jeho odročenie.

Právny zástupca navrhovateľa trval na podanom návrhu. Uviedol, že majú za to, že zo strany odporcu došlo k bezdôvodnému obohateniu, pričom poukázal aj na argumentáciu Krajského súdu v Žiline a na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 165/2012.

Poverená pracovníčka vedľajšieho účastníka uviedla, že ak by súd dospel k záveru, že postup súdneho exekútora pri výpočte bol správny, majú za to, že sa jedná o nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, pričom poukázala na poisťnú zmluvu, kedy výplata poisťného plnenia sa nevzťahuje na prípady bezdôvodného obohatenia, iba na prípady náhrady škody.

V rámci dokazovania sa súd oboznámil sa s obsahom listín založených v spise, s obsahom pripojeného exekučného spisu Exekútorského úradu JUDr. Jána Gavuru, EX 70/12 a pripojeného spisu tunajšieho súdu 10Er/1076/2012.

Zhodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti súd zistil tento skutkový a právny stav:

Odporca vykonával do 29. 11. 2014 činnosť ako súdny exekútor. Proti navrhovateľovi ako povinnému sa pred súdnym exekútorom - odporcom viedlo exekučné konanie pod EX 70/12, pre vymożenie pohľadávky oprávneného - U. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XXX a to pre vymożenie zročného zameškaného výživného vo výške 332,10 eur a bežného výživného vo výške 246,05 eur do budúca priznaného predbežne vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 7P/68/2011-192 zo dňa 28. 02. 2012, ako aj trov pôvodného konania, ktoré exekučné konanie začalo doručením návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie t.j. 28. 05. 2012. Na základe žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručenej Okresnému súdu Liptovský Mikuláš 01. 06. 2012, tunajší súd dňa 08. 06. 2012 pod č. 5505*035791 vykonaním vyššie uvedenej exekúcie poveril odporcu. Dňa 03. 07. 2012 súdny exekútor postúpil súdu námietky povinného voči exekúcie, ktorým námietkam Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením č.k. 10Er/1076/2012-24 zo dňa 17. 09. 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 10. 10. 2012 vyhovel v časti vymáhania bežného výživného vo výške 246,05 eur mesačne od 01. 06. 2012 do budúca a vo zvyšku námietkam proti exekúcii nevyhovel. Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením č.k. 10Er/1076/2012-30 zo dňa 18. 10. 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. 12. 2012 exekúciu zastavil v časti vymáhania bežného výživného vo výške 246,05 eur mesačne od 01. 06. 2012 do budúca. Súdny exekútor dňa 17. 12. 2012 vrátil súdu poverenie na vykonanie exekúcie. Ďalej

mal súd preukázané a medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že zo strany súdneho exekútora došlo k vymoženiu dlžného výživného vo výške 332,10 eur, trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 50,18 eur, odmeny exekútora vo výške 1.584 eur plus 20 % DPH 328,80 eur podľa § 4 ods. 2 vyhl. MS SR 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, nákladov exekúcie 20 eur. Uvedená skutočnosť medzi účastníkmi konania nebola sporná (§ 120 ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 195 Zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Ak je exekútor platiteľom dane z pridanej hodnoty podľa osobitného zákona, 17bb) zvyšuje sa jeho odmena a náhrady určené podľa tohto zákona o daň z pridanej hodnoty.

Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky MS SR 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov ak je súdny exekútor vylúčený z vykonávania exekúcie alebo ak exekúciu súd zastaví, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti najmenej 33,19 eura.

Podľa § 22 ods. 1 vyhlášky, súdnemu exekútorovi patrí popri odmene aj náhrada hotových výdavkov účelne vynaložených v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti; táto náhrada zahŕňa najmä cestovné náhrady, poštovné a telekomunikačné výdavky, znalecké náhrady a poplatky.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov Výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba U. M. L. 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podanou žalobou sa navrhovateľ domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 1.781,21 eur. S poukazom na právny názor odvolacieho súdu, ktorým je prvostupňový súd viazaný (§ 226 O.s.p.), ako aj Nález Ústavného súdu II. ÚS 165/2012 (č.l. 15 a nasl. spisu) súd dospel k záveru, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je potrebné posudzovať podľa ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ako vyplýva z odôvodnenia uvedeného Nálezu Ústavného súdu, Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti už konštatoval (III. ÚS 361/09), že z dlhodobej a relatívne ustálenej judikatúry všeobecných súdov vyplýva, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občiansko-súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal, a je povinný ho vydať. Pokiaľ má účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda mu ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Nárok na náhradu škody od štátu by mohol úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Čo sa týka odmeny, súdny exekútor koná vo vlastnom mene a na vlastný účet, a preto záver, že v tomto postavení nemôže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia, je podľa Ústavného súdu nesprávny a nelogický. Ústavný súd konštatuje, že základné predpoklady na konštatovanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane súdneho exekútora boli naplnené t.j. peňažné prostriedky boli pripísané na jeho účet, a právny dôvod na základe ktorého sa plnilo, odpadol tým, že právoplatné aj vykonateľné rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie bolo zrušené. Ďalej Ústavný súd SR konštatoval, že tento výklad právnej normy by poskytoval súdnemu exekútorovi široký priestor na potenciálne

zneužívanie svojho postavenia s vedomím, že zodpovednosť za jeho bezdôvodné obohatenie prevezme štát, a to vo forme zodpovednosti za škodu. Tieto závery krajského súdu považuje Ústavný súd za arbitrárne a nezodpovedajúce zásade materiálnej ochrany základných práv.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd právny vzťah medzi účastníkmi konania posúdil v zmysle zákonných ustanovení o bezdôvodnom obohatení, keď dospel k záveru, že odporca v čase, keď vykonával funkciu súdneho exekútora, pri vyčíslení trov exekúcie nepostupoval v súlade s ustanovením § 4 ods. 1 vyhlášky v spojení s ustanovením § 5 ods. 1 vyhlášky a trovy exekúcie si nevyčísľil zo základu predstavujúce vymáhané zameškané výživné, ale vychádzal z ustanovenia § 4 ods. 2 vyhlášky č. 288/2005 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov. Peňažné prostriedky vo výške žalovanej sumy boli pripísané na účet odporcu, čím došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Zo spisu 10Er/1076/2012 bolo zistené, že súd uznesením zo dňa 17. 09. 2012, č. k. 10Er/1076/2012-24 vyhovel námietkam povinného (odporcu v konaní vedenom pod sp.zn. 4C/49/2014) v časti vymáhania bežného výživného vo výške 246,05 eur mesačne od 01. 06. 2012 do budúca a vo zvyšku námietkam nevyhovel. V časti, v ktorej bolo námietkam vyhovené, bola predmetná exekúcia zastavená uznesením č. k. 10Er/1076/2012-30 zo dňa 18. 10. 2012. Pokiaľ odporca ako súdny exekútor dňa 06. 11. 2012 vydal príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, v ktorom trovy exekúcie vyčísľil zo základu zahrňujúceho tak zameškané výživné ako aj bežné výživné, v ktorej časti bola exekúcia zastavená tento postup súdneho exekútora nemal oporu v právnych predpisoch. Konanie o námietkach je sporom o začatie exekúcie, kde exekučný súd na základe podanej námietky povinného rozhodne o tom, či sa exekúcia začala oprávnene a tiež skúma, či ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie sú splnené podmienky uvedené v ustanovení § 38 ods. 2 Exekučného poriadku. Nakoľko námietky povinného (odporcu v konaní 4C/49/2014) boli v časti vymáhania bežného výživného dôvodné, v tejto časti bol návrh na vykonanie exekúcie nedôvodný. Súdny exekútor tak mohol v príkaze na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke zo dňa 06. 11. 2012, prikázať banke, aby z účtu povinného (odporcu v konaní 4C/49/2014) odpísala istinu - dlžné výživné 332,10 eur, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní 50,18 eur, odmenu súdneho exekútora 77 eur, náhradu hotových výdavkov 20 eur a DPH 19,40 eur, spolu 498,68 eur. Z účtu povinného (navrhovateľa) bolo odpísaných 2.307,08 eur (ktorá skutočnosť medzi účastníkmi nebola sporná podľa § 120 ods. 3 si súd teda osvojil skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov konania), rozdiel tak predstavuje 1.808,40 eur. Pokiaľ sa týka výšky žalovanej sumy, ako aj správnosti výpočtu odmeny súdneho exekútora prvostupňovým súdom, s týmto právnym názorom sa napokon stotožnil aj odvolací súd. Súd navrhovateľovi priznal zákonné úroky z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo súdom priznanej sumy od 07. 05. 2013 do zaplatenia, ktorých výška úroku z omeškania zodpovedá vyššie uvedeným občianskoprávnym predpisom. Výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia navrhovateľ doručil odporcovi dňa 06. 05. 2013, nasledujúci deň sa tak odporca dostal do omeškania s plnením peňažnej pohľadávky.

O trovách konania si súd podľa § 151 ods. 3 Obč.súd.por. vyhradil rozhodnúť samostatným uznesením do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Žiline v troch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, dátum, podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p. odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.